

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 224

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 aprilie 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 22 din 21 ianuarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) și (4), art. 68 alin. (1), precum și ale art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.....	1-4		
Decizia nr. 92 din 4 martie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. d) teza a doua din Legea bancară nr. 58/1998, cu modificările ulterioare	5-6		
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
17. — Ordonanță de urgență pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 162/2002 privind acordarea de către Ministerul de Interne a		unui avans în valoare de 72,6 miliarde lei pentru finalizarea obiectului contractului comercial nr. 110/2002, încheiat cu Societatea Comercială „ARO” — S.A. Câmpulung.....	7
		18. — Ordonanță de urgență pentru modificarea art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni	7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		277. — Ordin al ministrului sănătății și familiei pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății și familiei nr. 726/2002 privind criteriile pe baza cărora se stabilește gradul de handicap pentru adulți și se aplică măsurile de protecție specială a acestora.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 22

din 21 ianuarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) și (4), art. 68 alin. (1), precum și ale art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) și (4), art. 68 alin. (1), precum și ale art. 108 din Legea nr. 64/1995 privind

procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec” — S.A. Horia în Dosarul nr. 133C/Com/2002 al Curții de Apel Constanța.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) și art. 68 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, ca devenită inadmisibilă și a dispozițiilor art. 108 ca fiind inadmisibilă. Totodată, consideră că excepția de neconstituționalitate privind art. 67 alin. (4) din aceeași lege este neîntemeiată, deoarece nu are legătură cu art. 54 din Constituție, invocat în susținerea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2002, pronunțată în Dosarul nr. 133C/Com/2002, **Curtea de Apel Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) și (4), ale art. 68 alin. (1), precum și ale art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec” — S.A. Horia.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele criticate instituie o discriminare în ceea ce privește „dreptul la vot egal al creditorilor, ceea ce influențează măsurile luate de către judecătorul sindic” referitor la planul de reorganizare a societății. Dispozițiile art. 67 alin. (3) din Legea nr. 64/1995, republicată, potrivit cărora numai creditorii ale căror creanțe nu sunt contestate vor fi îndreptățiți să voteze cu privire la plan, sunt considerate de către autorul excepției ca fiind contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care prevăd egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Aceeași inegalitate, susține autorul excepției, rezultă și din examinarea dispozițiilor art. 67 alin. (4) din Legea nr. 64/1995, republicată, raportată la art. 68 alin. (1) din aceeași lege, „unde se prevede că planul va fi confirmat de judecătorul sindic dacă cel puțin două dintre categoriile de creditori menționați la art. 67 alin. (4) acceptă planul”. Se susține, în motivarea excepției, existența unei inegalități între creditorii având garanții reale, creditorii menționați la art. 108 pct. 3 și creditorii chirografari.

În acest context se invocă, pe lângă încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1), și încălcarea dispozițiilor art. 54 din Constituție privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

Curtea de Apel Constanța consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele constituționale invocate se referă la egalitatea cetățenilor și la exercitarea drepturilor de către aceștia, iar nu la drepturile diverselor categorii de comercianți. De asemenea, referitor la dispozițiile art. 68 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, instanța apreciază „echitabil ca planul de reorganizare sau de lichidare să fie confirmat numai dacă el este acceptat de creditorii cei mai importanți, pentru considerenul că numai aceștia sunt în măsură să aprecieze dacă acel plan corespunde sau nu intereselor lor legitime, precum și dacă este de natură să garanteze recuperarea creanțelor”.

În legătură cu neconstituționalitatea dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, instanța a reținut că soluționarea cauzei nu depinde de dispozițiile acestui text, întrucât obiectul recursului aflat pe rolul instanței îl constituie o hotărâre prin care nu a fost confirmat un plan de reorganizare. Cu toate acestea, instanța nu a dispus, conform dispozițiilor art. 23 alin. (6), coroborate cu cele ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, respingerea ca inadmisibilă a excepției cu privire la textul art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, ci, dimpotrivă, a sesizat Curtea Constituțională și cu privire la această excepție de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că susținerea autorului excepției „decurge dintr-o greșită interpretare a dispozițiilor legale invocate și neținând seama de spiritul acestora. Votarea unui plan de reorganizare propus de subiectele prevăzute la art. 59

alin. (1) din lege se realizează de către toți creditorii care și-au depus cererile de admitere a creanțelor asupra averii debitorului în termenul stabilit de judecătorul sindic, potrivit art. 33 din lege, și ale căror creanțe au fost verificate și admise în mod definitiv în tabelul creanțelor prevăzute la art. 98 din lege”. O interpretare contrară, în sensul celor susținute de autorul excepției, ar constitui, potrivit punctului de vedere al Guvernului, „o încălcare a spiritului prevederilor art. 67 alin. (3) din lege și a principiului general de drept «actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat», consacrat și de art. 978 din Codul civil”. Referindu-se și la jurisprudența și doctrina de specialitate, Guvernul arată că acestea „sunt constante în a susține această interpretare, neexistând îndoieli în ceea ce privește faptul că votarea planului de reorganizare urmează a fi realizată doar după ce contestațiile împotriva declarațiilor de creanță depuse de creditori au fost soluționate definitiv”. În consecință, arată Guvernul, „toți creditorii aflați în aceeași situație (creanțe verificate și admise) se bucură de egalitate de tratament, în deplin acord cu prevederile art. 16 din Constituție și cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale”.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 54 din Constituție, care consacră principiul bunei-credințe în exercitarea drepturilor constituționale de către titularii acestora, Guvernul consideră excepția inadmisibilă, „întrucât prevederile constituționale respective nu au legătură cu soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești”.

În ceea ce privește dispozițiile art. 67 alin. (4), care prevăd votarea pe categorii de creanțe, se apreciază de către Guvern că „acestea realizează o punere în practică a politicii legiuitorului de protecție specială a unor anumite categorii de titulari de creanțe, cum ar fi cele izvorâte din contracte de muncă sau din obligații de întreținere, care, datorită cuantumului de obicei scăzut, s-ar afla în pericol de a fi dezavantajate în ipoteza includerii acestora în categoria creanțelor chirografare generale”. De altfel, susține Guvernul, „votul pe categorii de creanțe este o practică uzitată în mod curent în țări cu tradiție, precum S.U.A. sau Germania”.

Relativ la dispozițiile art. 108 din lege, Guvernul susține că, „fiind vorba de ordinea de satisfacere a diferitelor categorii de creanțe stabilite de lege, iar nu de votarea și confirmarea planului de reorganizare, [...] excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată”. Se mai arată că în acest caz nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor sau a exercitării cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale. În speță privilegiile sunt acordate anumitor categorii de creditori, deci nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în drepturi, care „trebuie privită pentru persoanele care fac parte dintr-o anumită categorie, aflate în situații similare”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, îl constituie dispozițiile art. 67 alin. (3) și (4), art. 68 alin. (1) și ale art. 108 din Legea nr. 64 din

22 iunie 1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999, având următorul cuprins:

— Art. 67 alin. (3) și (4): „(3) Numai creditorii ale căror creanțe nu sunt contestate vor fi îndreptățiți să voteze cu privire la plan.

(4) Următoarele categorii de creditori vor vota separat:

a) creditorii având garanții reale;

b) creditorii menționați la art. 108 pct. 3 și 6;

c) creditorii chirografari.“;

— Art. 68 alin. (1): „Un plan va fi confirmat de judecătorul-sindic, dacă cel puțin două dintre categoriile de creditori menționate la art. 67 alin. (4) acceptă planul.“;

— Art. 108: „Creanțele vor fi plătite, atât în cazul lichidării unor bunuri din averea debitorului pe bază de plan, cât și în cazul falimentului, în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele și orice alte cheltuieli aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, precum și plata retribuțiilor persoanelor angajate în condițiile art. 9, art. 17 alin. (1), art. 21 și ale art. 22, sub rezerva celor prevăzute la art. 69 alin. (5);

2. creanțele reprezentând creditele, cu dobânzile și cheltuielile aferente, acordate de bănci în perioada de reorganizare, precum și creanțele rezultând din continuarea activității debitorului, în condițiile art. 74;

3. creanțele izvorâte din contracte de muncă, pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii;

4. creanțele statului provenite din impozite, taxe, amenzi și din alte sume ce reprezintă venituri publice, potrivit Legii nr. 72/1996 privind finanțele publice;

5. în condițiile art. 106 alin. (3), creanțele garantate cu garanții reale asupra bunurilor;

6. creanțele reprezentând sumele datorate de către debitor unor terți în baza unor obligații de întreținere, alocații pentru minori sau de plată a unor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

7. creanțele reprezentând sumele stabilite de judecătorul-sindic pentru întreținerea debitorului și a familiei sale, dacă acesta este persoană fizică;

8. creanțele reprezentând credite bancare, cu cheltuielile și dobânzile aferente, cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, precum și din chirii;

9. alte creanțe chirografare.“

Ordonanța Guvernului nr. 38 din 30 ianuarie 2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2002, a adus unele modificări și completări tuturor textelor criticate pentru neconstituționalitate. Potrivit art. II din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, aceasta „intră în vigoare după 180 zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor art. III, care intră în vigoare la data publicării“. Astfel, textele legale criticate pentru neconstituționalitate, în vigoare ulterior datei de 14 iunie 2002 când a fost sesizată Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate, au, în urma modificării și completării, potrivit art. I din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, următorul cuprins:

— Art. 67 alin. (3) și (4): „(3) Nu vor fi incluse în cvorum și nu vor participa la votarea asupra planului de reorganizare, propus de debitorul persoană fizică, creanțele al căror titular este soț, rudă sau afiin până la gradul al patrulea inclusiv cu debitorul.

(4) Fiecare creanță beneficiază de un drept de vot, pe care titularul acesteia îl exercită în categoria de creanțe din care face parte creanța respectivă.“;

— Art. 68 alin. (1): „La data stabilită, un plan va fi confirmat de către judecătorul-sindic, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

A. cel puțin două dintre categoriile de creanțe menționate la art. 67 alin. (5) acceptă sau sunt socotite că acceptă planul, cu condiția ca cel puțin una dintre categoriile defavorizate să accepte planul;

B. fiecare categorie defavorizată de creanțe care a respins planul, precum și fiecare creanță care a respins planul vor fi supuse unui tratament corect și echitabil prin plan.

Tratament corect și echitabil există atunci când:

a) nici una dintre categoriile care resping planul și nici o creanță care respinge planul nu primesc mai puțin decât ar fi primit în cazul falimentului;

b) nici o categorie sau nici o creanță aparținând unei categorii nu primește mai mult decât valoarea totală a creanței sale;

c) în cazul în care o categorie defavorizată respinge planul, nici un asociat, acționar sau categorie de creanțe cu rang inferior categoriei defavorizate neacceptante nu primește nimic. Se consideră că asociații sau acționarii nu primesc nimic și în cazul în care planul prevede că aceștia vor primi o valoare cel mult egală cu o nouă contribuție financiară pe care au efectuat-o în favoarea debitorului, până la data confirmării planului, cu titlu irevocabil și nesupusă vreunei alte condiții decât cea a confirmării planului.“;

— Art. 108 partea introductivă și pct. 1—5, 10 și 11: „Creanțele vor fi plătite, în cazul falimentului, în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele și orice alte cheltuieli aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, precum și plata remunerațiilor persoanelor angajate în condițiile art. 9, art. 17 alin. (1), art. 21, art. 22 și ale art. 62 alin. (3), sub rezerva celor prevăzute la art. 69 alin. (5);

2. creanțele reprezentând creditele, cu dobânzile și cheltuielile aferente, acordate de societățile bancare după deschiderea procedurii, precum și creanțele rezultând din continuarea activității debitorului după deschiderea procedurii;

3. creanțele izvorâte din raporturi de muncă, pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii;

4. creanțele bugetare;

5. în condițiile art. 106 alin. (3), creanțele garantate cu ipotecă, gajuri sau alte garanții reale mobiliare, ori drepturi de retenție, de orice fel; [...]

10. creanțele subordonate, în următoarea ordine de preferință:

a) creditele acordate persoanei juridice debitoare de către un asociat sau acționar deținând cel puțin 10% din capitalul social;

b) creanțele izvorând din acte cu titlu gratuit;

11. creanțele asociațiilor sau acționarilor persoanei juridice debitoare, derivând din dreptul rezidual al calității lor, în conformitate cu prevederile legale și statutare.“

Critica de neconstituționalitate se bazează pe susținerea că prin inegalitatea instituită în raporturile dintre diferite categorii de creditori sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 54, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;

— Art. 54: „Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.“

Examinând textele criticate ale Legii nr. 64/1995, republicată, comparativ cu cele modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile art. 67 alin. (3) din lege, în actuala lor redactare, nu mai preiau dispoziția criticată de autorul excepției referitoare la votarea planurilor de reorganizare numai de către creditorii ale căror creanțe nu sunt

contestate. În aceste condiții, existând diferențe esențiale între cele două reglementări, Curtea constată, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) coroborate cu cele ale alin. (6) din același articol al Legii nr. 47/1992, republicată, că excepția de neconstituționalitate a textului respectiv a devenit inadmisibilă, întrucât dispoziția criticată nu mai este în vigoare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 68 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, acestea diferă în totalitate față de dispoziția în vigoare la data formulării excepției de neconstituționalitate. În actuala redactare a textului sunt, în mod evident, asigurate condiții pentru „un tratament corect și echitabil” prin planul de reorganizare, înlăturându-se astfel elementele de inegalitate și discriminare invocate prin critica de neconstituționalitate. În această situație, Curtea constată că dispoziția criticată nu mai este în vigoare și, în consecință, excepția a devenit inadmisibilă, conform dispozițiilor art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Cu privire la dispozițiile art. 108 din lege, parțial modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, Curtea observă că acestea reglementează aspecte ale lichidării bunurilor din averea debitorului, după deschiderea procedurii falimentului, referindu-se în mod concret la distribuirea într-o anumită ordine a fondurilor obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, respectiv la ordinea de plată a creanțelor, în cazul falimentului. Aceste reglementări nu au legătură cu soluționarea recursului aflat pe rolul Curții de Apel Constanța împotriva Încheierii din 14 noiembrie 2001 pronunțate de Tribunalul Constanța — judecătorul-sindic, prin care a fost respinsă cererea de confirmare a planului de reorganizare propus de debitorul Societatea Comercială „Agromec” — S.A. Horia — autorul excepției de neconstituționalitate. Întrucât, conform dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională decide asupra excepției de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare de care depinde soluționarea cauzei, Curtea constată, potrivit alin. (6) din același articol, că excepția este inadmisibilă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 67 alin. (4) din Legea nr. 64/1995, republicată, în forma sa anterioară modificării se prevedea că „*vor vota separat: a) creditorii*

având garanții reale; b) creditorii menționați la art. 108 pct. 3 și 6; c) creditorii chirografari”. În redactarea în vigoare reglementarea este mai precisă, dar asemănătoare, prevăzându-se că fiecare creanță beneficiază de un drept de vot pe care titularul acestuia îl exercită în categoria de creanțe din care face parte creanța respectivă. În consecință, dispoziția legală criticată a fost preluată, în principiu, în noua redactare, Curtea urmând să examineze, în conformitate cu jurisprudența sa, excepția referitoare la dispozițiile art. 67 alin. (4) din Legea nr. 64/1995, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2002.

Analizând excepția de neconstituționalitate sub acest aspect, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Pe de o parte, art. 67 alin. (4) din Legea nr. 64/1995, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, nu încalcă principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție. Acest principiu, prevăzut și de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum este aplicat în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, nu are semnificația uniformității, fiind posibilă reglementarea unor tratamente juridice diferite, aplicabile în situații diferite, justificată în mod rațional și obiectiv. Or, în cauză Curtea reține că natura diferită a creanțelor reprezintă o asemenea justificare a exercitării dreptului de vot cu privire la planul de reorganizare pentru fiecare categorie de creanțe. De altfel, problema creanțelor privilegiate se pune și în legătură cu alte dispoziții legale (de exemplu, art. 1722—1726 din Codul civil), fără a se considera că această diferențiere ar fi neconstituțională.

Pe de altă parte, atât dispozițiile art. 16 alin. (1), cât și cele ale art. 54 din Constituție, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și autorităților publice și, respectiv, exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale, nu au legătură cu reglementarea specială în materia reorganizării judiciare și a falimentului, care se aplică comercianților aflați în insolvență, așa cum precizează dispozițiile art. 1 din Legea nr. 64/1995, republicată, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 38/2002.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) și art. 68 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec” — S.A. Horia în Dosarul nr. 133C/Com/2002 al Curții de Apel Constanța.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție ridicată de același autor în același dosar.

3. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (4) din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 92

din 4 martie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. d) teza a doua din Legea bancară nr. 58/1998, cu modificările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. d) teza a doua din Legea bancară nr. 58/1998, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „S & P Otex” — S.R.L. București în Dosarul nr. 598/2002 al Curții de Apel București — Secția VI comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că dispozițiile art. 3 lit. d) teza a doua din Legea nr. 58/1998 nu contravin prevederilor art. 16 alin. (2) și ale art. 123 alin. (1) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 598/2002, **Curtea de Apel București — Secția VI comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. d) teza a doua din Legea bancară nr. 58/1998, cu modificările ulterioare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „S & P Otex” — S.R.L. București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispoziția criticată încalcă dispozițiile constituționale ale „art. 16 alin. (2), ale art. 123 alin. (1), principiul universalității și principiul egalității în drepturi”, întrucât prevede că sucursala — unitate operațională fără personalitate juridică a unei bănci — efectuează în mod direct toate sau unele dintre activitățile băncii, în limita mandatului dat de aceasta.

În opinia autorului excepției, în mod neconstituțional, textul criticat, prin formularea „care efectuează în mod direct toate sau unele dintre activitățile băncii în limita mandatului dat de aceasta”, instituie „o înegalitate între bănci și alte societăți comerciale”. Se mai susține că textul „permite acordarea capacității juridice printr-un mandat, acordând, astfel, practic, sucursalelor băncilor române drepturi consacrate doar de Constituție și alte legi — recunoașterea capacității juridice fiind exclusiv opera legislației”. Totodată, în concepția autorului excepției „sucursala devine subiect de drept, participând în nume propriu la raporturi juridice și asumându-și răspunderea proprie pentru actele și faptele sale, fără a avea însă un patrimoniu propriu și toate celelalte drepturi și obligații care decurg numai din elementele constitutive ale unei persoane juridice”.

Autorul excepției consideră, de asemenea, că, „în condițiile textului criticat, băncile românești nu își asumă nici un risc juridic, deci, implicit, nici pe cel financiar”, bucurându-se de un tratament favorabil, care contravine spiritului liberei concurențe și principiului egalității în drepturi.

Se mai invocă, în susținerea excepției, jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene de Justiție, referitor la tratamentul juridic aplicabil băncilor.

Curtea de Apel București — Secția VI comercială consideră că prevederile art. 3 lit. d) teza a doua din Legea nr. 58/1998 nu încalcă art. 16 alin. (2) din Constituție, iar aplicarea acestora „înseamnă supunerea legii și, de asemenea, că justiția se poate înlăpăta în numele legii conform art. 123 alin. (1) din Constituție”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că „Legea bancară reia practic dispozițiile art. 43 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările ulterioare, cu privire la sucursale”. Totodată, legea bancară stipulează expres „că sucursala unei bănci acționează pe seama și în numele băncii, în temeiul mandatului primit”. Potrivit susținerilor Guvernului, „art. 3 lit. d) din Legea bancară trebuie coroborat cu Regulamentul privind organizarea și funcționarea sucursalelor Băncii Comerciale «Ion Țiriac» — S.A. care, la art. 3, prevede că «sucursalele efectuează operațiunile prevăzute în statutul Băncii, în conformitate cu reglementările legale în vigoare» (text citat de instanța judecătorească)”. În consecință, Guvernul consideră că nu sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (2) și ale art. 123 alin. (1) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că „sucursala este o unitate operațională fără personalitate juridică a unei bănci, care efectuează în mod direct toate sau unele dintre activitățile băncii, în limita mandatului dat de aceasta”. Totodată, se arată că „natura mandatului în temeiul căruia sucursala efectuează în mod direct toate sau unele dintre activitățile băncii este una legală”.

În consecință, se apreciază în punctul de vedere al Avocatului Poporului, prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. d) teza a doua din Legea bancară nr. 58/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 23 martie 1998, care au următorul cuprins:

— Art. 3: „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]”

d) sucursală — *unitate operațională fără personalitate juridică a unei bănci și care efectuează în mod direct toate sau unele dintre activitățile băncii, în limita mandatului dat de aceasta.*

Textele constituționale invocate explicit de autorul excepției ca fiind încălcate sunt art. 16 alin. (2) și art. 123 alin. (1). Totodată, a mai fost invocată „încălcarea principiului universalității și a principiului egalității în drepturi”, consacrate de Constituție în art. 15 și, respectiv, art. 16, texte care au următorul cuprins:

— Art. 15: „(1) *Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*

(2) *Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.*”;

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*

(3) *Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate de persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară.*”;

— Art. 123 alin. (1): „*Justiția se îndeplinește în numele legii.*”

În esență, autorul excepției susține că textul criticat institue o inegalitate, o discriminare, în raport cu celelalte societăți comerciale, ale căror sucursale urmează regimul prevăzut de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările ulterioare, precum și faptul că textul legii, făcând trimitere, în ceea ce privește sucursala, la „mandatul dat” de bancă, ar încălca prevederile art. 123 alin. (1) din Constituție, întrucât instanțele judecătorești ar trebui să țină seama de regulamentele băncilor.

Analizând textul de lege criticat, comparativ cu dispozițiile și principiile constituționale invocate de autorul excepției, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește susținerea existenței unei inegalități între sucursalele băncilor, reglementate de Legea nr. 58/1998, și cele ale celorlalte societăți comerciale, reglementate de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările ulterioare, care, la art. 43 alin. (1), prevede că „*Sucursalele sunt dezmembrăminte fără personalitate juridică ale societăților comerciale și se înmatriculează, înainte de începerea activității lor, în registrul comerțului din județul în care vor funcționa*”, Curtea reține că aceasta este irelevantă. Cele două legi fiind diferite, pot deci să cuprindă, ca opțiune a legiuitorului, dispoziții diferite, în funcție de obiectul reglementării, specific fiecăreia dintre ele. Or, sub acest aspect, este incontestabil că activitatea bancară prezintă specificități importante care justifică, în mod rațional și obiectiv, reglementări diferite, în sensul celor stabilite de jurisprudența Curții Constituționale, în acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. d) teza a doua din Legea bancară nr. 58/1998, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „S & P Otex” — S.R.L. București în Dosarul nr. 598/2002 al Curții de Apel București — Secția VI comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

În legătură cu trimiterea pe care Legea nr. 58/1998 o face, potrivit art. 3 lit. d), la „mandatul” dat de bancă pentru efectuarea de către sucursală a tuturor sau numai a unora dintre activitățile băncii, Curtea reține că aceasta nu poate avea semnificația, susținută de autorul excepției, că instanța ar trebui să dea soluția în temeiul unui regulament al băncii, ci reprezintă tocmai voința legiuitorului, exprimată în lege, în textul criticat și în altele, fără a fi încălcate prin aceasta prevederile art. 123 alin. (1) din Constituție. Astfel, Legea nr. 58/1998 prevede, la art. 24, că fiecare bancă va avea un regulament propriu de funcționare, prin care va stabili, între altele, atribuțiile sucursalelor și ale altor sedii secundare ale băncii.

În acest context, Curtea reține totodată că textul criticat pentru neconstituționalitate nu prevede un tratament juridic diferențiat pentru sucursalele anumitor bănci, reglementarea fiind aceeași pentru toate sucursalele băncilor, fără excepție, nefiind deci încălcate dispozițiile art. 15 și 16 din Constituție.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției că textul criticat încălcă „libera concurență” și „comerțul liber al societăților comerciale”, sugerându-se astfel încălcarea dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea constată că este lipsită de relevanță, în condițiile în care între textul de lege criticat, care stabilește regimul sucursalelor bancare, și textul constituțional respectiv nu există legătură.

De asemenea, Curtea reține că susținerile autorului excepției privind existența unor necorelări între textul criticat și texte ale altor legi sunt irelevante, întrucât, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, existența unor necorelări legislative, chiar dacă acestea ar fi reale, nu poate forma obiect al contenciosului constituțional, eliminarea lor fiind atributul exclusiv al puterii legiuitoare.

În sfârșit, Curtea constată că invocarea de către autorul excepției a Deciziei nr. 101/1998 a Curții Constituționale, prin care au fost declarate neconstituționale dispozițiile art. 2 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997 pentru întocmirea bilanțului contabil special și regularizarea unor credite și dobânzi clasificate în categoria „pierdere” la Banca Agricolă — S.A., modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 48/1997, este irelevantă. Excepția de neconstituționalitate ridicată în cauza în care a fost pronunțată decizia invocată se referă la un alt act normativ, precum și la alte aspecte concrete care privesc raporturile dintre bănci și societățile comerciale (blocarea creditelor).

Dispozițiile art. 3 lit. d) din Legea nr. 58/1998 au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 60 din 11 februarie 2003 (încă nepublicată), a respins ca nefondată excepția, constatând că nu sunt încălcate dispozițiile art. 15 și 16 din Constituție.

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ**

pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 162/2002 privind acordarea de către Ministerul de Interne a unui avans în valoare de 72,6 miliarde lei pentru finalizarea obiectului contractului comercial nr. 110/2002, încheiat cu Societatea Comercială „ARO” — S.A. Câmpulung

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 162/2002 privind acordarea de către Ministerul de Interne a unui avans în valoare de 72,6 miliarde lei pentru finalizarea obiectului contractului comercial nr. 110/2002, încheiat cu Societatea Comercială „ARO” — S.A. Câmpulung, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 28 noiembrie 2002, aprobată prin Legea nr. 63/2003, se prorogă până la data de 30 iunie 2003.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministru de interne,
Ioan Rus

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 2 aprilie 2003.
Nr. 17.

GUVERNUL ROMÂNIEI**ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ**

pentru modificarea art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Articolul 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 4 octombrie 2002, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Dispozițiile prezentei legi privesc pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate pentru fapte săvârșite până la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul justiției,
Rodica Mihaela Stănoiu

București, 2 aprilie 2003.
Nr. 18.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI FAMILIEI

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății și familiei nr. 726/2002 privind criteriile pe baza cărora se stabilește gradul de handicap pentru adulți și se aplică măsurile de protecție specială a acestora

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2002, cu modificările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare al președintelui Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap nr. 1.273 din 28 martie 2003,

în temeiul art. 4 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și familiei emite următorul ordin:

Art. I. — În anexa la Ordinul ministrului sănătății și familiei nr. 726/2002 privind criteriile pe baza cărora se stabilește gradul de handicap pentru adulți și se aplică măsurile de protecție specială a acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2002, se face următoarea modificare:

— **La capitolul II, punctul I, rubrica „Afecțiuni locomotorii”, teza a doua a bumbului al doilea va avea următorul cuprins:**

„În situația vătămarilor corporale rezultate în urma accidentelor de circulație, agresiunilor casnice și a celor

rezultate ca urmare a loviturilor primite este obligatorie prezentarea certificatului medico-legal, pentru a stabili cauza handicapului.”

Art. II. — Comisiile de expertiză medicală a persoanelor cu handicap pentru adulți, precum și Comisia superioară de expertiză medicală a persoanelor cu handicap pentru adulți vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății și familiei,

Daniela Bartoș

București, 1 aprilie 2003.

Nr. 277.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro